ské poměry se zlepší. Přídavky ty jsou tudíž jen trvání přechodného, takže o nějakém stálém příjmu, jak ho má na mysli řečený zákon, nemůže býti řeči. Kromě toho je tu cís. nař. ze dne 8. února 1916, č. 32 ř. z., kterým se drahotní přídavky od exekuce bezvýhradně osvobozují, ježto v nařízení tomto nečiní se žádného rozdílu mezi obyčejnými pohledávkami osob třetích a pohledávkami privilegovanými, aniž se stanoví ve prospěch posledněj ších pohledávek nějaká výjimka. Proti výslovnému zákazu zákona nelze však soudu navrhovanou exekuci povoliti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. února 1920, R. I. 41/20. *Dr. Gutmann.*

Ku praksi jazykové.

V pozůstalostní věci po majiteli panství v Kopidlně-Staré Hrady, o dovolacím rekursu universální dědičky do usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako soudu rekursního ze dne 22. března 1920, čj. R. II. 38/20-1, usnesl se nejvyšší soud takto:

Dovolací rekurs vrací se stěžovatelkám k rukoum jejich vykázaného zástupce s poukazem, aby podání to, připojuje původní spis, předložil znova ve státním jazyku (českém) u soudu stolice prvé do 8 dnů ode dne doručení počítaje, jinak by, kdyby v uvedené lhůtě předloženo bylo nezměněno aneb v jazyce sice státním, avšak bez připojení původního podání, odmítnuto bylo jako k úřednímu jednání se nehodící, po případě kdyby příkazu danému bylo sice vyhověno, avšak opožděně, počítán byl den podání podle dne, kdy nově bylo předloženo.

Odůvodnění: I když se nezkoumá, jsou-li žadatelky příslušnicemi československého státu, ač ochrana národních menšin v ohledu užívání jejich jazyka zaručuje se pouze československým státním občanům, z kteréhož důvodu také § 2. jaz. zák. dovolává se smlouvy St. Germainské, neodpovídá podání jejich, jsouc psáno v jazyku nikoliv státním, nýbrž německém, předpisu § 1. zák. ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z, a n., poněvadž tu není výjimky pro použití tohoto jazyka v § 2. cit. zák. stanovené.

Ochrana menšin jiného než státního jazyka ve státu československém neřídí se jen národností státního občana, nýbrž i povahou okresu, v němž nalézá se soud pro záležitost, o níž se jedná, příslušný. Jen tehdy, obývá-li v okresu tomto k vyřízení určité záležitosti povolaného soudu podle posledního soupisu lidu alespoň 20% čsl. státních občanů téhož jiného jazyka než jazyka státního, jsou podle § 2. zákona ze dne 29. února 1920,

čís. 122 sb. z. a nař., soudy povinny, přijímati od příslušníků jazyka této menšiny podání sepsaná v jejich jazyku.

Poněvadž záležitost, o kterou jde, projednává se u zemského soudu v Praze, který byl pro toto řízení k návrhu první stěžovatelky vedle § 31. j. n. delegován, čímž důvod místní jeho příslušnosti založen a soud ten jest v obvodu obce Velké Prahy, v níž dle posledního soupisu lidu neobývá 20% československých občanů německého jazyka, mělo podání označené stěžovatelkami jako dovolací rekurs, sepsáno býti v jazyku státním, má-li přijato a vyřízeno býti.

Poklesky jazykové jsou zajisté vady formální i slušelo proto podání za použití analogie § 85. c. ř. s. podatelkám vrátiti k opravě, s poukazem shora uvedeným. Poněvadž revisní rekurs vázán byl lhůtou, slušelo k reprodukci jeho po provedené opravě stanoviti novou lhůtu, jejíž nedodržení mělo by za následek, že by k podání mohlo býti přihlíženo tak, jako by se bylo stalo v den, kterého nejprve došlo. Kdyby pak poukazu vyhověno nebylo vůbec, pokládalo by se za to, že revisní rekurs nebyl ani podán, kdyby bylo sice podání znova včas předloženo, avšak neopravené nebo opravené sice, však bez připojení původního spisu, muselo by býti v obou případech odmítnuto jako k úřednímu jednání se nehodící, poněvadž neodpovídalo by předpisům jazykovým, pokud se týče proto, že nedala by se totožnost obsahu opraveného podání s obsahem podání původního zjistiti.

Soudu stolice prvé se ukládá, aby, kdyby podání nebylo reprodukováno, projití lhůty stanovené sem oznámil.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. května 1920, čj. R. I. 306/20-1.

r. z s. —l.

Jestliže rozsudkem přisuzuje se pohledávka, která byla v rakousko-uherské měně splatna v oblasti československé republiky před zavedením měny československé, dlužno ji přisouditi dle měny této.

Žalobou, dne 6. ledna 1919 podanou, domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení kupní ceny 18.162 K s přísl. za zboží, dne 16. října 1918 prodané. Rozsudkem, dne 30. září 1919 vyneseným, odsouzen byl žalovaný ku zaplacení zažalované částky, při čemž druh peněz, ve kterých má se platiti, vyznačen byl zkratkou »K. č.«.

Dle č. 2 zák. ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. z, a nař., jímž ministr financí byl zmocněn, aby provedl okolkování ban-